

I TU QUÈ FARÀS PERQUÈ EL VENT BOFARUT NO APAGUI LA LLUM?

TINC UNA PROPOSTA PER A TU!

Ja fa una colla d'anys que un xiquet escolta d'Àustria va fins a Betlem, a Palestina, per encendre una llum de pau i llibertat. Aquesta espelma la porten fins a Viena i, un cop allà, fan una gran festa amb escoltes i guies d'arreu d'Europa.

Tots ells fan molts quilòmetres per encendre la seva llum i, vigilant molt perquè no se'ls apagui, la porten cap als seus pobles i ciutats, i la donen al màxim de persones que poden perquè la pau arribi a tothom.

El seu somni és que al món hi hagi pau. Una pau que passa de mà en mà.

VOLS ENCENDRE UNA LLUM PER LA PAU?

Vine amb la colla, amb els pares, amb el teu grup:

DISSABTE 22 DE DESEMBRE DE 2007

PAVELLÓ MUNICIPAL DE LA BORDETA DE LLEIDA

3/4 DE 5 DE LA TARDA (16:45 h)

ACTUACIÓ DEL GRUP "ENCARA FAREM SALAT".

BERENAR PER A TOTS.

REBREM LA LLUM DE LA PAU I LA PODRÀS PORTAR CAP A CASA

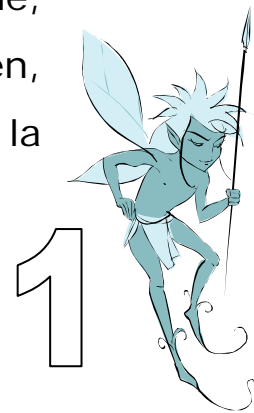
Organitza: Demarcació Lleida/Solsona Urgell de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, Vegueria de Lleida d'Escoltes Catalans i l'Agrupament Escolta Garbí de Lleida, del Centre Marista d'Escoltes.

Col·labora: Regidoria de Drets Civils, Cooperació i Immigració de La Paeria - Ajuntament de Lleida, Agrupament Escolta i Guia Lo Manaix de Lleida, Generalitat de Catalunya, Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós de Lleida.

Quan el vent apaga la llum

Hi havia una vegada un poble, un foc i un vent. El foc escalfava tots els habitants del poble i els donava alegria, però el vent un bon dia tot això s'ho va emportar. I no fou qualsevol vent, no: el foc el va apagar aquell que bufa més fred i més fort, aquell que ho destrossa tot: el vent Bofarut!

Des d'aquell dia, el Vent va imposar el govern del seu exèrcit, capitanejat per les Baralles, l'Odi, la Fama, l'Alienació, la Riquesa, la Uniformitat i el Temor. I ja només els ancians recordaven els dies remots en què, pels carrers del poble, s'hi passejaven, de bracet, la simpatia, l'alegria, la confiança i la solidaritat que mantenien units els habitants d'Els Alliberats. Així es deia el poble.

2

A Els Alliberats no tenien, des de feia molt de temps, ni dia ni nit: el cel sempre negre i els carrers glaçats. La gent havia abandonat les places. Tothom es passava el dia tancat a casa i, a poc a poc, es van allunyar els uns dels altres i ja ningú pensava en ningú que no fos ell mateix i el seu propi profit. La desconfiança s'apoderà de la gent i les portes de les cases es tancaven amb clau perquè no hi pogués entrar cap estrany. Només el padrí Damià s'atrevia a reptar dia a dia el vent Bofarut i, tot i que per moure's necessitava una cadira de rodes, la seua esperança per reencendre el foc algun dia no defallia. Ell havia sigut, i continuava sent –ho, el vigilant del foc.

I vet aquí que un bon dia se li apropà una nena que portava un fanalet encès. La nena, en veure el foc apagat, li va oferir la seua Llum per encendre'l de nou. Però el padrí Damià li digué que no hi havia res a fer, que el seu poble es trobava sota el domini de l'exèrcit del vent Bofarut: el més fred i el més fort, el que al seu pas ho destrossa tot!

La nena, sorpresa, li va respondre que no patís pel Vent: que ella no portava un exèrcit per fer-lo fora, però sí que venia acompanyada d'una colla de gent d'arreu, diversa, però ben activa. Eren els minairons, sempre disposats a treballar i a cridar ben fort les paraules màgiques per fer fora el Vent.

Amb esforç i paciència, tot vençant la força amb què bufava el vent, els minairons ajudaren el padrí Damià a encendre de nou el foc del poble. I mentre l'encenien, al cel hi van reparèixer la Lluna i les estrelles. Ell no sabia com agrair-los el seu ajut, però la nena l'interrompé:

- No cal que ens ho agraiu. Nosaltres simplement us hem portat de nou la il·lusió de viure en llibertat. Però sou vosaltres els qui l'haureu de mantenir encesa.

El pas dels minairons va servir perquè Els Alliberats, gràcies a l'esforç i la implicació de tots els seus habitants, recuperés la seua identitat, la generositat, l'alegria i el respecte que tan poc els va costar de perdre un dia.

I des de llavors, tothom compregué com en són de fràgils i com costen de recuperar les coses que realment paguen la pena. Tothom va entendre que mantenir aquell foc encès era cosa de tots. I per això, van decidir que cada nit tothom s'emportaria un esqueix d'aquella flama cap a casa: per evitar que mai més s'apagués.

fi del conte?

Els minairons necessiten que t'uneixis a ells per cridar contra el vent Bofarut. Tria què vols fer:

- a) Si creus que pots ser un minairó, mira el darrere!*
- b) Si penses que ja els ajudaran altres nens, pensa que els minairons també necessiten la teua veu per poder cridar ben fort. Mira el darrere!*
- c) Si tu sol no t'animas a ajudar els minairons, per què no convides els teus amics i l'ajudeu entre tots? Mira el darrere!*

3

